

5. nedjelja kroz godinu C

Učitelju, svu smo se noć trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju riječ bacit ću mreže. (Lk 5,5)

Prvo čitanje

Izaija 6,1-2a.3-8

One godine kad umrije kralj Uzija, vidjeh Gospodina gdje sjedi na prijestolju visoku i uzvišenu. Skuti njegova plašta ispunjahu Svetište. Iznad njega stajahu serafi i klicahu jedan drugome: "Svet! Svet! Svet! Gospodin nad Vojskama! Puna je sva zemlja Slave njegove!"

Od gromka glasa onih koji klicahu stresoš se dovraci na pragovima, a Dom se napuni dimom. Rekoh: "Jao meni, propadoh jer čovjek sam nečistih usana. U narodu nečistih usana prebivam, a oči mi vidješe Kralja, Gospodina nad Vojskama!"

Jedan od serafa doletje k meni: u ruci mu žerava koju uze kliještima sa žrtvenika; dotače se njome mojih usta i reče: "Evo usne je tvoje dotaklo, krivica ti je skinuta i grijeh oprošten."

Tada čuh glas Gospodnji: "Koga da pošaljem? I tko će nam poći?" Ja rekoh: "Evo me, mene pošalji!"

Drugo čitanje

1. Korinćanima 15,3-8.11

Doista, predadoh vam ponajprije što i primih: Krist umrije za grijeha naše po Pismima; bi pokopan i uskrišen treći dan po Pismima; ukaza se Kefi, zatim dvanaestorici. Potom se ukaza braći, kojih bijaše više od pet stotina zajedno; većina ih još i sada živi, a neki usnuše. Zatim se ukaza Jakovu, onda svim apostolima. Najposlije, kao nedonoščetu, ukaza se i meni.

Ili dakle ja ili oni: tako propovijedamo, tako vjerujete.

Evandjelje

Luka 5,1-11

U ono vrijeme: Dok se oko Isusa gurao narod da čuje riječ Božju, stajao je on pokraj Genezaretskog jezera. Spazi dvije lađe gdje stoje uz obalu; ribari bili izašli iz njih i

ispirali mreže. Uđe u jednu od tih lađa; bila je Šimunova pa zamoli Šimuna da malo otisne od kraja. Sjedne te iz lađe poučavaše mnoštvo.

Kada dovrši pouku, reče Šimunu: "Izvezi na pučinu i bacite mreže za lov." Odgovori Šimun: "Učitelju, svu smo se noć trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju riječ bacit ću mreže." Učiniše tako te uhvatiše veoma mnogo riba; mreže im se gotovo razdirale. Mahnuše drugovima na drugoj lađi da im dođu pomoći. Oni dođoše i napuniše obje lađe, umalo im ne potonuše.

Vidjevši to, Šimun Petar pade do nogu Isusovih govoreći: "Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!" Zbog lovine riba što ih uloviše bijaše se zapanjio on i svi koji bijahu s njime, a tako i Jakov i Ivan, Zebedejevi sinovi, drugovi Šimunovi. Isus reče Šimunu: "Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!" Oni izvukoše lađe na kopno, ostaviše sve i pođoše za njim.

Za razmišljanje

U današnjem Evanđelju Luka spaja dva izvješća: poziv prvih učenika i čudo bogatog ulova. Zbog Petrove spremnosti radikalno i bez kompromisa vjerovati Isusu, njemu i njegovim drugovima povjerava se zadaća da ljude povedu k Isusu. Tu nije teško povući paralelu s našim životnim putem: tamo gdje se pustimo voditi čvrstim povjerenjem u Krista, tamo On može tako zahvatiti u naš život da to postane blagoslov za nas i ljude oko nas.

Bog poziva koga hoće. A koga poziva, toga i osposobljava. Isus ulazi u Šimunovu lađu – to znači da inicijativa dolazi od Isusa. Nije tako da bismo mi nešto morali učiniti kako bismo svratili na sebe Božju pažnju, nego On je taj koji čini prvi korak. Isus ne bira neki posebni trenutak da bi pozvao Petra: zove ga ondje gdje se upravo nalazi – u svakodnevici, kod ispiranja mreže, poslije jedne više-manje bezuspješne ribarske noći. Petar je zaposlen sa svojim svakodnevnim problemima, no istovremeno dovoljno budan da čuje Isusov poziv. On i njegovi sudrugovi spremni su protiv svake logike i protiv vlastitog iskustva pustiti da Isus uzme njihovu sudbinu u svoje ruke. Uspjeh koji doživljavaju gotovo da ih plaši, a Petar izražava ono što svi osjećaju: "Udalji se od mene, Gospodine, jer sam grešnik!" Neposredno nakon iskustva Božje slave povećava se i osjetljivost za vlastito unutarne stanje i Petar uviđa svoju ljudsku slabost i grešnost. Pri tom se ne radi o tom da je on neposredno učinio nešto loše – takvo razmišljanje svelo bi svijest grešnosti na obični katalog s pitanjima. Petar u susretu s Bogočovjekom Isusom Kristom uviđa svoju nesavršenost – iskustvo koje može doživjeti svatko od nas kad u nekom čovjeku ili događaju susretne "sveta". Kad Isus na Petrovu ispovijest odgovara: "Ne boj se", to onda znači: Ne postavljam ti nikakve nedokučive zahtjeve. štoviše, želim ti pomoći da budeš ono što od tebe očekujem. To obećanje vrijedi za svakoga tko želi slijediti Isusa.

Zvanje i poslanje tiče se svih onih ljudi koji po krštenju i potvrdi imaju udjela u zajedništvu vjernika i u zadaći Crkve da svijetu svjedoči Krista. Različite službe, dužnosti i zadaće u Crkvi uvijek su podređene zajedničkom pozivu i poslanju. "Ja sam na svojem mjestu potreban kao arkandeo na svojem." (Kardinal Newman)

Poziv i poslanje crpe svoju snagu iz susreta, iz susreta Boga i čovjeka, čovjeka i čovjeka. I to nam današnje Evanđelje želi priopćiti. Susreti su važni za vjeru. Bog svakoga susreće s različitim intenzitetom i pod različitim uvjetima. Stoga susreti nikad nisu teorija ili filozofija, nego uvijek život! Ne radi se o tome što govorimo, nego kako susrećemo druge ljude. U katekizmu za odrasle stoji: "Nitko ne može vjerovati sam za sebe. Svatko je u svojoj vjeri upućen na to da ga drugi nose."

5. nedjelja kroz godinu C

Učitelju, svu smo se noć trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju riječ bacit ću mreže. (Lk 5,5)

Prvo čitanje

Izaija 6,1-2a.3-8

One godine kad umrije kralj Uzija, vidjeh Gospodina gdje sjedi na prijestolju visoku i uzvišenu. Skuti njegova plašta ispunjahu Svetište. Iznad njega stajahu serafi i klicahu jedan drugome:

"Svet! Svet! Svet! Gospodin nad Vojskama! Puna je sva zemlja Slave njegove!"

Od gromka glasa onih koji klicahu stresoš se dovraci na pragovima, a Dom se napuni dimom.

Rekoh: "Jao meni, propadoh jer čovjek sam nečistih usana. U narodu nečistih usana prebivam, a oči mi vidješe Kralja, Gospodina nad Vojskama!"

Jedan od serafa doletje k meni: u ruci mu žerava koju uze kliještima sa žrtvenika; dotače se njome mojih usta i reče: "Evo usne je tvoje dotaklo, krivica ti je skinuta i grijeh oprošten."

Tada čuh glas Gospodnji: "Koga da pošaljem? I tko će nam poći?" Ja rekoh: "Evo me, mene pošalji!"

Drugo čitanje

1. Korinćanima 15,1-11

Braćo i sestre! Dozivljem vam u pamet evanđelje koje navijestih, koje primiste, u kome stojite, po kojem se spasavate, ako držite što sam vam navijestio; osim ako uzalud povjerovaste. Doista, predadoh vam ponajprije što i primih: Krist umrije za grijeha naše po Pismima; bi pokopan i uskrišen treći dan po Pismima; ukaza se Kefi, zatim dvanaestorici. Potom se ukaza braći, kojih bijaše više od pet stotina zajedno; većina ih još i sada živi, a neki usnuše. Zatim se ukaza Jakovu, onda svim apostolima. Najposlije, kao nedonoščetu, ukaza se i meni.

Da, ja sam najmanji među apostolima i nisam dostojan zvati se apostolom jer sam progonio Crkvu Božju. Ali milošću Božjom jesam što jesam i njegova milost prema meni ne bijaše uzaludna; štoviše, trudio sam se više nego svi oni – ali ne ja, nego milost Božja sa mnom.

Ili dakle ja ili oni: tako propovijedamo, tako vjerujete.

Evandjelje

Luka 5,1-11

U ono vrijeme: Dok se oko Isusa gurao narod da čuje riječ Božju, stajaše on pokraj Genezaretskog jezera. Spazi dvije lađe gdje stoje uz obalu; ribari bili izašli iz njih i ispirali mreže. Uđe u jednu od tih lađa; bila je Šimunova pa zamoli Šimuna da malo otisne od kraja. Sjedne te iz lađe poučavaše mnoštvo.

Kada dovrši pouku, reče Šimunu: " Izvezi na pučinu i bacite mreže za lov." Odgovori Šimun: " Učitelju, svu smo se noć trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju riječ bacit ću mreže." Učiniše tako te uhvatiše veoma mnogo riba; mreže im se gotovo razdirale. Mahnuše drugovima na drugoj lađi da im dođu pomoći. Oni dođoše i napuniše obje lađe, umalo im ne potonuše. Vidjevši to, Šimun Petar pade do nogu Isusovih govoreći: " Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!" Zbog lovine riba što ih uloviše bijaše se zapanjio on i svi koji bijahu s njime, a tako i Jakov i Ivan, Zebedejevi sinovi, drugovi Šimunovi. Isus reče Šimunu: " Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!" Oni izvukoše lađe na kopno, ostaviše sve i pođoše za njim.

Za razmišljanje

U današnjem Evanđelju Luka spaja dva izvješća: poziv prvih učenika i čudo bogatog ulova. Zbog Petrove spremnosti radikalno i bez kompromisa vjerovati Isusu, njemu i njegovim drugovima povjerava se zadaća da ljude povedu k Isusu. Tu nije teško povući paralelu s našim životnim putom: tamo gdje se pustimo voditi čvrstim povjerenjem u Krista, tamo On može tako zahvatiti u naš život da to postane blagoslov za nas i ljude oko nas.

*Bog poziva koga hoće. A koga poziva, toga i osposobljava. Isus ulazi u Šimunovu lađu – to znači da inicijativa dolazi od Isusa. Nije tako da bismo mi nešto morali učiniti kako bismo svratili na sebe Božju pažnju, nego **On** je taj koji čini prvi korak. Isus ne bira neki posebni trenutak da bi pozvao Petra: zove ga ondje gdje se upravo nalazi – u svakodnevici, kod ispiranja mreže, poslije jedne više-manje bezuspješne ribarske noći. Petar je zaposlen sa svojim svakodnevnim problemima, no istovremeno dovoljno budan da čuje Isusov poziv. On i njegovi sudrugovi spremni su protiv svake logike i protiv vlastitog iskustva pustiti da Isus uzme njihovu sudbinu u svoje ruke. Uspjeh koji doživljavaju gotovo da ih plaši, a Petar izražava ono što svi osjećaju: "Udalji se od mene, Gospodine, jer sam grešnik!" Neposredno nakon iskustva Božje slave povećava se i osjetljivost za vlastito unutarnje stanje i Petar uviđa svoju ljudsku slabost i grešnost. Pri tom se ne radi o tom da je on neposredno učinio nešto loše – takvo razmišljanje svelo bi svijest grešnosti na obični katalog s pitanjima. Petar u susretu s Bogočovjekom Isusom Kristom uviđa svoju nesavršenost – iskustvo koje može doživjeti svatko od nas kad u nekom čovjeku ili događaju susretne "sveca". Kad Isus na Petrovu ispovijest odgovara: "Ne boj se", to onda znači: Ne postavljam ti nikakve nedokučive zahtjeve. štoviše, želim ti pomoći da budeš ono što od tebe očekujem. To obećanje vrijedi za svakoga tko želi slijediti Isusa.*

Zvanje i poslanje tiče se svih onih ljudi koji po krštenju i potvrdi imaju udjela u zajedništvu vjernika i u zadaći Crkve da svijetu svjedoči Krista. Različite službe, dužnosti i zadaće u Crkvi uvijek su podređene zajedničkom pozivu i poslanju. "Ja sam na svojem mjestu potreban kao arkanđeo na svojem." (Kardinal Newman)

Poziv i poslanje crpe svoju snagu iz susreta, iz susreta Boga i čovjeka, čovjeka i čovjeka. I to nam današnje Evanđelje želi priopćiti. Susreti su važni za vjeru. Bog svakoga susreće s različitim intenzitetom i pod različitim uvjetima. Stoga susreti nikad nisu teorija ili filozofija, nego uvijek život! Ne radi se o tome što govorimo, nego kako susrećemo druge ljude. U katekizmu za odrasle stoji: "Nitko ne može vjerovati sam za sebe. Svatko je u svojoj vjeri upućen na to da ga drugi nose."